

BÉCSI POSTA

A BORNEMISZA PÉTER TÁRSASÁG KULTURÁLIS ÉRTESETŐJE
Új sorozat, VII. évfolyam, 5. (53.) szám Bécs, 2012 május

Nagy Gáspár

Költészeti bolyongások; nem véletlen konstellációk

Kölcsey Ferenc 33. évének derekán, tehát a krisztusi kor legközepén egy elképzelhetően nagyon hideg januári estén, a bakter éjféltekiáltása előtt néhány perccel odafírja a vers alá szépen, akkurátusan: Cseke, 1823. jan. 22. Erre mintha megbillenne a gyertya is a kúria legnagyobb szobájában, ahol Ferenc úr jószokása szerint kora reggeltől mostanig föl s alá rőtta lépteit, kigondolván a strófákat, melyeket aztán lejegyzett. A padlat, az évek során gyakorta megeső gyaloglástól ma is láthatóan erőst megviselt, horpadt. (Az

arra járóknak más relikviákkal együtt ezt is megmutatják.)

Naponta annyit gyalogolt a gyöngén füttözött szobában, hogy egyik szolgáló szerint, a befagyott Túron át eljuthatott volna Szatmár városáig, de akár a Máramarosi hegyek mögé is, melyek ilyenkor a január végi fagyban kéklettek csak igazán. Megjegyezzük, Petőfinek is igaza volt a nyáron ugyancsak idekélő bércek dolgában, aki a közeli Nagyar felé menetelve itt látta meg a tüneményt. (Most egy erősen roncsolódott, villámsújtotta tölgy őrzi a friss gyümölcsből készült vacsora emlékét.)

Hát akkor nézzük, mit is csinált ebben az órában a gyermek, amikor Kölcsey a Himnusz, azaz A magyar nép zivataros századaiból után odakanyarítja, talán csöpp elégedettséggel, a nevezetes dátumot? S vélhetően még egy röpke fohászt is küld a Fennvalóhoz, kivel az imént hevesen perelt a bűnhődés dolgában (De a teológiai vita örökre elhalasztott.) Szóval a kis Petrovics úgy éjféltajt fölsír a szegényesnek mondható kiskörösi hajlékban, hogy szoptatná már meg Hruúz Mária, mert roppant éhes az épp csak háromhetes költőkirály. S aztán, mintha gögicsélne is jóllakott elégedettségében valamit csodálkozó anyjának, hogy: „jár ő majd bizony arra is, ahol most egy nagy fohász született, egy nagy, esdeklő és perlekedő magyar fohász, amiért is érdemes lesz magyar költővé lennie!”

Ilyen dolgok, lehet, két szoptatás között hideg és nagy éjszakákon dőlnek el. Betlehembben vagy Kiskörösön. Vagy Csekén, ahol már Krisztus keresztjét kezdi cipelni a költő, Szatmár vármegye pozsonyi követeként. Hiszen mint mondtuk, 33 évének derekán jár. A végső Golgotáig azért még adatik egy kis idő...

Bizony megérhette volna, mikor amaz, az imént felsíró csecsemő már első verseit írja, s nagyon vág neki a népnyelv, népdal, amit Ő itt csekei magányában még nehezen dalol ki. Pedig tudta: itt kell keresnie a gyökereket, a hiteles artikuláció magyar lelkületét. De a sors nem engedett a 48-ból! És 10 évvel korábban, mint az igazi forradalmas bekövetkezett, meghalt 48 évesen. Bizony, megérdemelte volna, hogy ott legyen az ifjak oldalán! Esetleg valamelyik minisztérium élén a felelős kormányban!

Nem hagy nyugodni valami, ha már a számoknál tartunk, s szabadon kalandozunk az időben. Illyés, aki Petőfit, de Kölcsey Himnuszát és magát Kölcseyt is legjobban értette és láttatni tudta, 48 évesen is képes volt az újulásra. Ekkor, 1950-ben írja, ha tetszik, legkeményebb, legkülönösebb látletünket, az Egy mondat a

A tartalomból:

MEGHÍVÓ:

Szalay-Bobrovniczky Vince
Magyarország bécsi
Nagykövetének előadása:
"A magyar diplomácia a
magyar kultúra
szolgálatában külföldön"
június 3., 17:30 (3. oldal)

NAGY GÁSPÁR

**Három megjegyzés: egy
válasz (vers)** (4. oldal)

OTTLIK GÉZA

Az utolsó mese (5. oldal)

MAGYARI TIVADAR

**A beteg toplicán esete a
csürgő-muhresi orvossal**
(6 oldal)

GYERMEKEK OLDALA

NADÁNYI FERENC

Anyu (vers) (7. oldal)

FIGYELŐ:

**előzetes,
kiállítások,
koncertek,
impresszum** (8. oldal)

zsarnokságról című verset. Tudom, tudjuk a műfaj szabályai szerint nem himnusz, de én elneveztem annak, mert csöndjével, három évtizedig tartó eszelős tiltásával ez volt Kölcsey Himnuszának másik, jelenkori fele. Csak a költő halála után három évvel oldotta fel a tilalmat az, aki addig tiltotta. A mi himnuszunk volt, az ugyancsak zivataros évtizedekből. S ki tagadhatná a Kölcseyéhez hasonló örök aktualitását?!

Kölcsey, Petőfi, Illyés sorolom a neveket. És őrzöm, s éppen Illyéstől a szép példamondatot is, miszerint itt minden nemzedék, valamirevaló magyar költő így vagy úgy, de kezet fogott egymással az időben: az őregebbek átadták mindig az utódoknak az elődök kézmelegét.

Illyéssel akkor paroláztam például valóságosan is utoljára, amikor 1982-ben, a költő 80. születésnapjára készül *Tiszatáj*-ból már imprimatúra után kivetették az őt és a 100 éves Kodályt köszöntő versemet (Három megjegyzés – egy válasz). Mondjam-e, hogy ekkor voltam 33 éves! De ahogy én is, Gyula bácsi is megkapta a verset emlékebe az akkori derék szerkesztőtől. A hiba az volt a verssel leginkább, hogy emlegettem az Egy mondatot..., amely még mindig kiadhatatlan... Hát így lett kiadhatatlan az én versem is. Gyula bácsi cinkos hunyorítása, néhány mondata és kézfogása, amikor magához szólított az őt ünneplő Fészek-beli sokadalomban november elején, (azt hiszem, jól láthatta ezt az ott is posztot álló főcenzor is) életreszólóan sokat jelentett.

Jelentette ott és akkor a nyújts feléje védő kart is, meg az évszázadok magyar költőinek kézmelegét. Természetesen Kölcseyét is, abból a csekei fagyos éjszakából, amikor a Himnuszt író tollat markolja keményen a kéz. (Megjegyezni való: Illyés néhány hónap múlva bekövetkező halála után a cenzori különítmények egyre keményebben kezdtek el működni. Először épp az ő verscímét homlokán viselő folyóirat, a *Mozgó Világ* körül dermedt meg a világ. Az elkövetkező évek példáit – *Új Forrás*, *Tiszatáj* – pedig az érintettség okán ugyancsak sorolhatnánk!)

És még valamit, hátha nem tudják, bár néhány hiteles szem és fültanú leírta már. A hetvenes évek elején történt..., amikor még létezett irodalmi élet, voltak mesterek és voltak költő- és írótanoncok, igazi sznobok, nélkülözhetetlen, bájos kékcharisnya bölcsészlányok. S voltak a költészetért rajongó, értő olvasók, akik zsúfolásig megtöltötték az Egyetemi Színpadot, például Kormos István-estjén, melyet a költő Szegény Yorick című régvárt kötetének megjelenése után néhány héttel rendeztek 1971-ben. (Mert ez volt a nagy visszatérése, csaknem negyedszázados önként vállalt hallgatása, mondták úgy is, hogy lustálkodása... után).

Az est vége felé kérdezni is lehetett a költőtől. A számtalan kérdés közül az egyik így hangzott, melyet a házigazda, Kiss Ferenc kritikus, irodalomtörténész tolmácsolt a színpadra épp fölrepített papirosról (Hiteles tanúk szerint a papírgombóc repülőt nem az első sorokból indították): „Tisztelt Kormieux Költő Úr! Az ön számára melyik a legfontosabb sor a magyar költészetből?” Nagy csönd lett, pissenés se hallatszott. Ekkor Kormos megköszöri torkát s kivágta, igaz meghatottsággal, tárnamély hangján: „Nyújts feléje védő kart” Még szegény Kiss Ferenc barátunk is őszintén meglepődött a válaszon. Kormos István pedig fölállt és meghajolt a dörgő tapsra. Ekkor volt 48 éves. S aztán még élt hat röpké évet.

A magyar költészetéről szóltam, röpködően gazdag poézisünk századaiban. Elősorolván ilyen különös, de tán nem véletlen konstellációkat: éveket, évszámokat.

A magam mentségére és biztatására még annyit mondanék: most Illyés példája lenne parancsolóan követendő, mert éppen a 48. évemet taposom. Reménykedem, talán néhány új vershez lesz még idő, alkalom s leginkább: kegyelem.

Szatmárcseke, református temető, Kölcsey síremlék

MEGHÍVÓ

a Bornemisza Péter Társaság júniusi rendezvényére

Meghívottunk:

Szalay-Bobrovniczky Vince

Magyarország rendkívüli és meghatalmazott Nagykövete Bécsben

Az előadás tematikája:

A magyar diplomácia a magyar kultúra szolgálatában külföldön

2012. június 3-án, vasárnap, d.u. 17:30 órakor
Az előadás helyszíne: Bécs 6., Capistrangasse 2/15

Szalay-Bobrovniczky Vince Budapesten született, 1972. január 3.-án. Nős, felesége: Bajza Zsuzsanna restaurátor, gyermekei: Janka (szül.: 2001. 12. 12.), Miklós (2003. 08. 06.), Cecília (2007.12.26.), Rozália (2010. 08. 31.)

Tanulmányai:

1997-1998 - „Centre International de Formation Européenne” (CIFE), München, 1 éves szakmai tanfolyam az Európai Unióról

1996-1998 - Politikai Főiskola („Hochschule für Politik”), München, Elődiploma („Vordiplomsprüfung”), 2 éves posztgraduális tanulmány a Hanns Seidel Alapítvány ösztöndíjasaként

1991-1996 - Eötvös Lóránd Tudományegyetem (ELTE), Bölcsész-tudományi Kar, Történelem Szak, Budapest, egyetemi diploma (jeles eredménnyel), diplomamunka: „Az első bécsi döntés és létrejöttének körülményei”

1986-1990 - Arany János Gimnázium, Budapest

Munkatapasztalat:

2010. december 9. óta - A Magyar Köztársaság rendkívüli és meghatalmazott Nagykövete - Bécs

2010. július 16 – 2010. december 1. - Külügyminisztérium – I. Európai Főosztály, Budapest, Főosztályvezető (kétoldalú kapcsolatok – Nyugat- és Dél-Európa)

2008. július 1. – 2010. július 16. - Külügyminisztérium – I. Európai Főosztály, Budapest, Osztályvezető (kétoldalú kapcsolatok - Németország, Románia, Hollandia, Belgium, Luxemburg)

2007. december 1. – 2008. június 30. - Országgyűlés – Külügyi Hivatal, Budapest, vezető tanácsos, kelet-közép- és délkelet-európai parlamenti kapcsolatok tanácsadója

2006. december 1. – 2007. december 1. - Külügyminisztérium - I. Európai Főosztály, Budapest, vezető tanácsos, német referens

2002. április – 2006. november - Külszolgálat, Magyar Köztársaság Főkonzulátusa, München , Konzul – első beosztott

2003-2004 - Bajorországi Konzuli Klub („Consularischer Club Bayern” – CCB), München, elnök, A CCB a Münchenben dolgozó konzuli rangú, politikai kapcsolatokkal foglalkozó külföldi diplomaták egyik szervezete

1999-2002 - Külügyminisztérium - 1. Területi Főosztály, német referens (1999-2000), skandináv referens (2000-2002)

Forrás: Magyarország bécsi nagykövetségének honlapja (mfa.gov.hu).

Nagy Gáspár

Három megjegyzés: egy válasz

Kodály és Illyés ünnepére - 1982

Én együtt látom őket
 egy dalban és
 egy mondatban
 amíg csak itt magyar van
 kiadhatatlan versben
 megvágott filmszalagon
 eldobott hangszalagon
 s e század néz rájok
 lesütött szemmel - vakon.

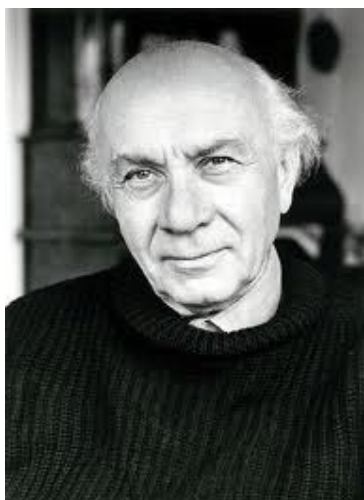
*

És ha valamit hiányolnak
 a hirtelen-erősek
 az olykor-bátrak?!...
 majd figyelem őket
 mikor az idő átrak vállukra is
 - szívük fölé - száztonnákat!

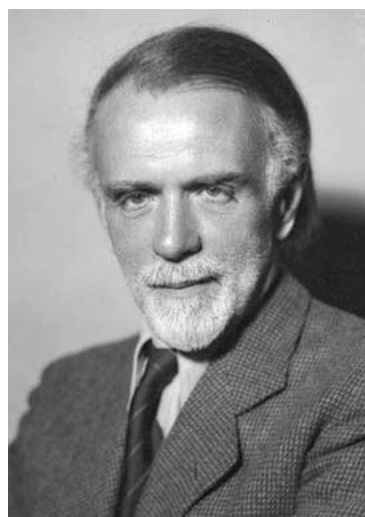
*

Mégis ők bírtak a pusztai széllel
 az egybeterelt nyáját
 körülnyaldosó csikaszokkal
 lezsugorított akolban sötét éjjel
 is egymásnak kacsintva:
 hogy éppen egy okkal több
 ha a milliommnyi fásult bégetésből
 - jópásztorokhoz illőn -
 hajnalra pontos hangot
 s dallamot gyúrnak.

(A *Kibiztosított beszéd* című kötetből, 1987)

Illyés Gyula

Kodály Zoltán

Ottlik Géza

Az utolsó mese

Volt egyszer egy elvarázsolt királyfi, aki egy tündérszép királykisasszony kezére pályázott. De csak úgy kaphatta meg, ha előbb legyőzi a hétfejű sárkányt, felépíti a kacsalábon forgó kastélyt, s felébreszti és megnevezteti a befalazott, alvó királykisasszonyt. Sok-sok vesződés, kaland, hőstett, utazás és munka árán legyőzte hát a hétfejű sárkányt, felépítette a kacsalábon forgó kastélyt, és felébresztette az alvó királykisasszonyt. No, az mindjárt elmosolyodott, s megtartották a lakodalmat.

Aztán, hogy ez is véget ért, leültek egymással szemben, és mosolyogtak.

De eltelt egy nap, s még egy, még egy. Már az első is igen hosszú volt, mert sok órából állt, az órák meg sok percből, a percek sok másodpercből.

– Hát most mihez fogjunk? – kérdezte a királyfi.

– Most boldogok vagyunk – mondta a felesége.

– Igaz is.

De három nap múlva a királykisasszony szólalt meg.

– Mit is csinálunk most? – azt kérdi.

– Hát boldogok vagyunk – mondta az ura.

– Vagy úgy, persze.

Megint mosolyogtak egymásra egy napig, de akkor egyszerre felállt mind a kettő.

– No csak.

– Van egy ötletem – mondta a királyfi. – Befalazlak és elaltatlak megint.

– Jó!

– Lerombolom a kacsalábon forgó kastélyt, és föltámasztom a hétfejű sárkányt. Hogy újra legyen mit építenem, és legyen kit legyőznöm.

Neki is fogott mindjárt. Csakhogy ez nem volt már olyan egyszerű. Sem a sok vesződés, még több hőstett, sem kaland, jövés-menés árán sem bírta lerombolni a kastélyt – mert az mindig elfordult előle a kacsalábakon -, még kevésbé bírta helyére tenni a sárkány levágott hét fejét, s nem lehetett a királykisasszonyt sem befalazni, elaltatni többé. Teltek a napok, amikből hónapok lettek és rövid esztendők, s így küszködtek.

Még ma is élnek, ha meg nem haltak.

(1945)

Az írást Ottlik Géza születésének 100. évfordulója alkalmából közöljük (a szerk.)

Kedves olvasónk!

Ezúttal csekket mellékelünk lapszámunkhoz és arra kérjük, lehetőségei szerint támogassa a Bécsi Posta megjelenését és a Bornemisza Péter Társaság munkáját. Adományát előre is nagyon köszönjük!

Tisztelettel,

Dézi-Szente Zsuzsa, a Bornemisza Péter Társaság pénztárosa

Magyari Tivadar (Erdély)

A beteg toplicán esete a csürgú-muhresi orvossal

Várjuk a kapuban az európai kisebbségügyi küldöttséget. Jönnek, hogy ellenőrizzék az ország kisebbségi helyzetét és állapotát. Bennünket, magyarokat is meg akarnak hallgatni. A konyhában már gőzölög a székelykáposzta, illatozik a pálinka kitöltve, ajándéksomagban a jól házásított küküllőmenti fehérbor, mi pedig gyakoroljuk a kifejezéseket: Hogy mondják a "pozitív diszkriminációnak", Tihamér? - "Positive discrimination." - "És annak, hogy 'mi nem vagyunk immigráns kisebbség'?" - "We are not an immigrant minority". - És azt, hogy "kétszeres hátrányban"? - "Double trouble."

Nem lesz nehéz: csupa latin közjogi kifejezés.

Megérkezik az európai kisebbségügyi küldöttség. Kitesznek egy nagy füzetet az asztalra, amibe a magyar kisebbségi gondjainkat és hátrányainkat fogják lejegyezni. Felteszik nekünk az első kérdést, hogy: az országban a romák biztonságban vannak-e? Erről elbeszélgetünk egy kicsit. Aztán tárgyra térnek, és végre rólunk, az oktatás ügyéről kérdeznak:

- Előfordul-e, hogy a magyar gyermekeket a hatalom nem akarja beengedni a román iskolába, és ezért a magyarok kénytelenek külön, úgynevezett "színmagyar" iskolát csinálni maguknak?

Gondolkozunk, hogy melyik oldaláról közelítsük meg a kérdést, aztán valaki kinyögi a választ, hogy nem, erről tulajdonképpen nincs szó. Az európai küldöttek összenéznek: rég európai küldöttek ők már, de ilyen jó kisebbségi hírt még nem kaptak soha. Máshol mindenhol ki akarják túrni a kisebbségeket a közös iskolákból. Le is írják ezt a nagy füzetbe. Jól alakul a tájékozódás, tetszik nekik, és talán ezért kezdik a beszélgetést előlről:

- És máskülönben a romák hogy vannak?

Majd:

- És mi a helyzet a többi kisebbséggel: az ukránokkal, a libánokkal, a hodákokkal? És a szexuálisokkal?

Mondunk erről is valamit. Próbálunk visszakanyarodni a magyarok bajaira, és akkor megkérdezik:

- Valóban vannak olyan magyarellenés kezdeményezések, hogy szét akarják választani az egyetemet? És a magyar diákokat el akarják különíteni magyar évfolyamokba, hogy azok így ne tudjanak megtanulni románul – szóval el akarnák őket szigetelni? Igazak ezek a hírek?

Amíg gondolkozunk a válaszon, valamelyikük megkérdi, hogy a romák jól vannak-e és visszakapták-e azóta a csíkszentkirályi legelőiket, amiket erőszakkal elvettek tőlük.

Kérdezik aztán, hogy mennyi igaz abból, hogy nem engedik a magyar kisebbséget románul tanulni. Hogy magyar feliratok olvasására kényszerítik őket, mikor tudnivaló, hogy a magyar szavak hosszabbak, és mire az olvasás végére érnek, lemaradnak a románokhoz képest.

Igaz-e, hogy a magyarok nem gyakorolhatják szabadon a román nyelvüket? A hatóságokhoz nem folyamodhatnak a saját román nyelvükön, hanem anyanyelven kénytelenek majd megszólalni? Aggódva kérdezik, hogy ez a kisebbséggellenes elszigetelési tervzet csak a magyarok ellen irányul, vagy egyaránt érinti a többi kisebbséget: az ukránokat, libánokat, hodákokat, toplicánokat, sőt a szexuálisokat is?

Lediktáljuk az európai küldötteknek a nagy füzetbe, rossz angolsággal, hogy az ukránok, a libánok és a hodákok nem állnak rosszul, és ők már kevesen vannak, alig beszélnek már a nyelvüket, az asszimiláció magas fokát érték el. A szexuálisok pedig nálunk még nem jelentek meg, velük ezért nincs baj.

Az európai küldöttek fogékonyak erre a felvázolt problémára, hálásan, de aggódva bólogatnak, és felírnak mindent a nagy füzetbe. Kikérik a véleményünket: mit tanácsolunk nekik mi, tapasztalt kisebbségi magyarok: mit tegyenek ők – és Európa – ezekért a megfogatkozott hodákokért, ukránokért, toplicánokért? Mit tudunk ugyanakkor közösen tenni szegény szexuálisokért, hogy egyáltalán jelenjenek meg nálunk is – kezdetnek az is biztató lenne – és, nem utolsósorban, mit tudnának tenni a magyarokért, hogy jobban beilleszkedjenek a román társadalomba és sajátítsák el a román nyelvet?

Mit lehetne tenni – kérdi az európai küldöttség –, hogy ne kényszerítsék a magyar orvostanhallgatókat magyarul tanulni Vásárhelyen? Angolul: Csürgú-Muhres. Mi lesz, ha ez a csürgú-muhresi fiatal orvos csak magyarul tud, és nem fog tudni a toplicán és a libán betegek nyelvén? Ott fog meghalni, például, a szegény toplicán beteg a tehetetlen csürgú-muhresi orvos kezei között.

Meg aztán hogyan lehetne erősíteni a kapcsolatokat románok és magyarok között, például mit lehetne tenni a vegyes házasságok alacsony aránya ellen? Felvilágosító hadjáratot szervezni? Közös csoporttréninget? Pszichodráma gyakorlatokat? Allegorikus bábszínházi előadást, tanulságokkal, utána kötetlen beszélgetésekkel? Oroszországban az asszonyverés-elleni kampányban az allegorikus bábszínház módszere nagyon jól bevált!

Mit építsenek nekünk, a mi érdekünkben európai pénzen? – kérdik az európai küldöttség tagjai. Vegyes iskolákat? Vegyes osztályokat, vegyes padosorokat, vegyes padokat, hogy a gyerekek közelebbről érintkezzenek? Az európai küldöttség kíváncsian várja a helyi magyarok ötleteit.

Hogy örüljenek szegények (meg, hát, lassan kihül a székelykáposzta), mondom nekik: kérjük segítségüket és befolyásukat, hogy az iskolában üljön három gyerek egy padban: középen egy magyar, kétfelől egy-egy román. Ezek közül az egyik lehetne akár szexuális is.

(transindex.ro)

Gyermekek oldala - Gyermekek oldala - Gyermekek oldala

Nadányi Zoltán

Anyu

Tudok egy varázsszót,
ha én azt kimondom,
egyszerre elmúlik
minden bajom, gondom.

Ha kávé keserű,
ha mártás savanyú,
csak egy szót kiáltok,
csak annyit, hogy: anyu!

Mindjárt porcukor hull
kávéba, mártásba,
csak egy szóba került,
csak egy kiáltásba.

Keserüből édes,
rosszból csuda jó lesz,
sírásból mosolygás,
olyan csuda-szó ez.

"Anyu, anyu! Anyu!"
hangzik este-reggel,
jaj de sok baj is van
ilyen kis gyerekekkel.

"Anyu! Anyu! Anyu!"
most is kiabálom.
Most semmi baj nincsen,
mégis meg nem állom.

Csak látni akarlak,
anyu, fényes csillag;
látni, ahogy jössz, jössz,
mindig jössz, ha hívlak.

Látni sietséged,
angyal szelídséged,
odabújni hozzád,
megölelni téged.

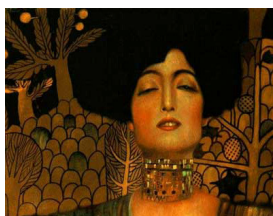
Figyelő

Figyelő

Figyelő

*Kedves olvasónk!**A nyári szünet miatt a következő lapszámunk csak augusztus végén jelenik meg.**Kellemes nyarat, pihenést kíván a szerkesztőség.*

KIÁLLÍTÁSOK

Meisterwerke im Fokus: 150 Jahre Gustav Klimt (Mesterművek a fókuszban: 150 év Gustav Klimt)

A bécsi Belvedere-ben található a világ leggazdagabb Klimt gyűjteménye. Születésének 150-ik évfordulója alkalmából nyílik meg július 13-án a palota dísztermeiben ez a rendkívüli jubileumi kiállítás, mely a teljes gyűjteményt hívatott különleges szempontból bemutatni. Az egyes művek recepciójára fektetve leginkább a hangsúlyt, bemutatásukhoz intermedialis és interdiszciplináris eszközöket, technikákat fognak felhasználni a rendezők. A kiállítás 2013 január 6-án zár.

Petőfi Irodalmi Múzeum, Budapest: Betűk kockajátéka - A párizsi Magyar Műhely öt évtizede

Az 50 éve, 1962 májusában létrehozott párizsi Magyar Műhelyt bemutató kiállítás átfogó képet ad a folyóirat tevékenységéről és három fő működési területéről (lap, kiadó, munkaközösség). A Magyar Műhely az újító irodalmi kísérletek terepe, mindig helyet kapott benne a vizuális, a konkrét költészet, a lettrizmus, törekedett szöveg és kép egyenrangúságának megvalósítására, a befogadó sajátos bevonására az alkotás aktusába, és nyitott a posztmodern irodalomtudomány felé. A kiállítás október 28-án zár.

KONCERTEK

Wiener Musikverein (szemelvények a júniusi programból):

Június 2. 15:00, június 3. 11:00 (nagyterem) Bécsi Filharmónikusok, vezényel Zubin Mehta. Arnold Schönberg: "Gurre-Lieder".

Június 8., 9., 11., 12., 13. 19:30 (nagyterem) Staatskapelle Berlin, vezényel Daniel Barenboim. Wolfgang Amadeus Mozart, Anton Bruckner.

Június 14. 19:30 (nagyterem) Bécsi Filharmónikusok, vezényel Simon Rattle. Johannes Brahms, Anton Webern, Robert Schumann

Absender: P.b.b.
Péter Bornemisza Gesellschaft
A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

www.bornemisza.at

“Wiener Post“
Gefördert aus Mitteln der
Volksgruppenförderung.
Erscheinungsort: Wien
Verlagspostamt: A-1060 Wien

Österreichische Post AG Info.Mail Entgelt bezahlt

Medieninhaber und Herausgeber: Péter Bornemisza Gesellschaft, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15. Tel.: +43/6767196330.
E-Mail: zoltan_ka@yahoo.com Redaktion: Zoltán Kászoni /// Bankverbindung: Creditanstalt Bankverein, A-1011 Wien, Schottengasse 6
BLZ: 11000. Konto Nr. 00207578600, IBAN: AT58110000207578600; SWIFT (BIC): BKAUATWW